

søgere, og multiplicere vi dette Tal med 1,500, faa vi et Tal, der ligger over 2 Mill. Kr., og altsaa vilde de 1,345 Ansøgere, hvis de havde begæret Laan i Forhold til Ændringsforslaget fra radikal Side, have lagt Beslag paa 2 Mill. Kr. mere, afset fra den større Bevægelsesfrihed, som var forudsat i Forbindelse med Bestemmelsen om de 8,000 Kr. Hvis vi nu sige, at denne Bevægelsesfrihed vilde medføre et yderligere Beløb, der kan ansættes til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — det er meget lavt regnet, naar der er Tale om en Bevægelsesfrihed af 3,000 Kr. pr. Ejendom —, saa ere vi oppe paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men dermed er Sagen ikke udtømt, thi havde vi fra Lovgivningsmagts Side udbudt Statshuse til 8 à 11,000 Kroners Vurderingssum, vilde vi ikke have staaet med 1,345 Ansøgere, men med et betydeligt større Tal. Lad os sige, at det havde resulteret i, at man havde begæret yderligere $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — det er meget lavt anslaaet, men lad os gøre det for at være paa den sikre Side —, saa vilde vi staa med et Beløb af 3 Mill. Kr. mere end nu. Det siger sig selv, at med det Resultat vilde vi have været daarligere stillede, end vi nu ere med den Lov, som blev gennemført. Nu er Stillingen den, at vi staa med et Deficit paa 5 Mill. Kr., idet Laansøgerne have begæret 8 Mill. Kr. og der kun er 3 Mill., men var de Radikales Ændringsforslag gaaet igennem, havde man staaet med Begæringer til et Beløb af mindst 11 Mill. Kr., medens man kun havde 4 Mill. Kr. til at fyldestgøre Kravene med, og der vilde altsaa blive et Deficit paa 7 Mill. Kr. i Stedet for 5 Mill. Kr. Det vil med andre Ord sige, at Landbrugsministeren mangler saa at sige 2 Mill. Kr. i sit Regnskab. Det ved den ærede Landbrugsminister selvfølgelig meget vel, det er der ingen Tvivl om, han ved, at der mangler 2 Mill. Kr. i det Regnskab, som man naturlig her maa opstille. Han har ikke vidst det i 2 Aar, men i alt Fald en Tid, før han fremsatte sit Forslag, og jeg vilde have sat Pris paa, om den højtærede Landbrugsminister aabent havde meddelt, at vel var Vanskeligheden umiskendelig efter den Lov, der var gennemført, men at den vilde have været betydeligt større, hvis de Forslag vare gaaede igennem, som de Herrere kæmpede saa drabeligt for i Fjor, og som den højtærede Landbrugsminister hentydede til i Aar som noget, man i og for sig maatte beklage, at den høje Rigsdag ikke fulgte de Herrere i i Fjor.

Jeg ønsker at fremhæve dette her, for at det, der ligger i disse Hentydninger, ikke skal gaa upaataalt over i den Agitation, som vi alle vente os. Agitation vil der jo komme, en Valgdag ligger nær for Haanden, hørte vi den højtærede Konseilspræsident i Gaar fortælle i Holbæk; det beror, siges der, paa det høje Ting, hvornaar den kommer, men i alt Fald vil den komme, inden Rigsdagen samles igen, og forud for denne Valgdag vil der komme en Agitation, om hvilken vi vide, at den i høj Grad skal føres paa det finansielle Spørgsmaal — det have vi hørt forlængst og senest i Gaar. Derfor synes jeg, at vi maa have de 2 Mill. ind i Regnskabet. Den højtærede Landbrugsminister har vidst Besked med disse 2 Mill., men har ikke talt om dem her i Tinget. Jeg har ønsket at sige dette, før det bliver for sent. Men ellers har jeg i øvrigt den Tilfredsstillelse at kunne anbefale det høje Ting at slutte sig til Landbrugsministerens Forslag om, at der ydes 1 Mill. Kr. som ekstraordinært Tilskud til Opretelse af Husmandsbrug, og at denne Mill. Kr. ydes uden senere Afkortning.

Jeg anbefaler altsaa det høje Ting at følge Flertallets Indstilling.

Wenzel Neergaard: Det ærede Medlem, som nu satte sig, var meget misfornejt med den Stilling, Højremindretallet havde indtaget i Udvalget overfor det foreliggende Forslag. Mindretallets Stilling var dels den, at man ikke ønskede den foreslaaede Bevilling ind paa Finansloven, og dels, at man ønskede, at denne Bevilling, hvis Nødvendighed i Øjeblikket man erkender, skulde afkortes i den samlede Bevilling, som skal gives efter den Lov, vi vedtog i Fjor, og som drejede sig om i alt 20 Mill. Kr. i en femaarig Periode.

Med Hensyn til det første Punkt skal jeg udtale, at naar vi ikke ønskede at faa dette Spørgsmaal ind paa Finansloven, var det af den Grund, at vi i Almindelighed nære den Anskuelse, at det ikke er rigtigt at lovgive paa Finansloven, og der kan jo ikke være Tvivl om, at et Tilfælde som dette, hvor man ønsker at gøre en Forandring i en bestaaende Lov, vilde være Lovgivning paa Finansloven. Dette ere vi principielt imod her, og det ville vi være i andre lignende Spørgsmaal, og det af den ganske simple Grund, at man derved, om ikke formelt, saa dog i Realiteten, unddrager Landstinget den Indflydelse, det ellers vilde have paa Bevillinger af denne Art. Naar jeg siger i Realiteten, mener jeg, at det